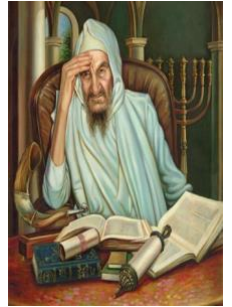

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יאשיהו יוסף פינטו בן הרבנית זהרי.
ולרפואת הרב אפרים בן מחבובה, אבשלום בן תריה, אמנון בן עליזה, עומר בן שושנה, יהודה בן שרה,
אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה.

להקדשות ולהפצת העלון פנו אלינו במייל Danielbar158@gmail.com
או בפלאפון : 0523458725

מאמר דניאל לפרשת "בהעלותך"

שאלה מעניינת ביותר ניתן לשאול על עניין החצוצרות. ה' מבקש ממשה "עשה לך שתי חצוצרות כסף.. ואז אומר ה' "ואם באחת יתקעו ונועדו אליך הנשיאים ראשי אלפי ישראל". ונשאלת השאלה, וכי בשביל זה צריך להכין חצוצרה ולתקוע בה על מנת לאספם? וכי משה לא יכול לשלוח שליח לקרוא לנשיאים? וניראה שאפשר לפרש כך, ה' יתברך בוחן כליות ולב ויודע שאם משה ילך ויקרא לנשיא נשיא אז כל נשיא יסתכל למי קראו קודם. וכך יצא מצב של גאווה וקנאה ביניהם, (למי קראו ראשון ולמי שני וכך הלאה..). לכן ה' מנע זאת מראש, וציווה למשה להכין חצוצרות. וכך בעצם יקראו לכל הנשיאים ביחד באותו הזמן על ידי תקיעה בחצוצרה. ולכן יזהר כל אדם להקפיד להתרחק ממידת הגאווה והקנאה שהן מידות מאוסות בפני ה' יתברך.

ויקפיד להתנהג תמיד בענווה, שעל ידי הענווה זוכה האדם לשמחה וברכה בכל מעשיו. וכפי שרואים בפרשה על הפסוק: "וישארו שני אנשים במחנה שם האחד אלדד ושם השני מידד ותנח עליהם הרוח..." ומדוע לא יצאו ונשארו במחנה? כיוון שהתנהגו בצניעות ובענווה, ואמרו "אין אנו כדאין לגדולה" ומתוך הענווה שלהם, זכו להתנבא במחנה.

ועוד נקודה בפרשה, ה' נוהג עם האדם מידה כנגד מידה, כל מעשה שתעשה טוב, יחזור אליך גם אם זה לא מיד, זה יגיע בהמשך. ורואים זאת בפרשה: "ותדבר מרים ואהרן במשה על אדות הכשית אשר לקח כי אשה כשית לקח" אף על פי שלא התכוונה מרים לדבר לשון הרע על משה, עונשה היה: "והנה מרים מצרעת כשלג". ואחר כך נאמר "והעם לא נסע עד האסף מרים" כולם חיכו לה שתתרפא ומדוע? אז בגמרא במסכת סוטה דף ט' נאמר "זה הכבוד חלק לה ה' בשביל שעה אחת שהתעכבה למשה כשהושלך ליאור" שנאמר "ותצב אחותו מרחוק". אנו רואים, שממעשה קטן של מרים שחיכתה למשה לראות מה יהיה איתו, בשכר זה חיכו לה כל בני ישראל שבוע ימים ורק אחר כך "ואחר נסעו העם מחצרות ויחנו במדבר פארן". אנו רואים שכל מעשה טוב שהאדם עושה בסופו של דבר זה ישתלם לו בעתיד והכל יחזור אליו כפול ומכופל.

איזור	כניסת השבת	יציאת השבת	ר"ת
ירושלים	19:31	20:22	21:19
ת"א	19:29	20:20	21:16
חיפה	19:32	20:23	21:20
באר שבע	19:28	20:20	21:15

העלון מוקדש לעילוי נשמת : אורלי בת סעידה, נוריה בת נעימה, חנה בת נוריה, רחל שירה בת תמו, שלמה בן נוארה, גרשון בן רחמה, עזרא בן אסתר, אהרון בן חזלה, שלום בן חנדן, חי בן ירדנה, חיים בן עיישה, אליהו בן מרים, אליהו בן רחל, חנניה בן אסתר, שמעון בן עיישה, משה בן גאולה, שלום בן יוסף, זכריה בן ורדה, חיים בן אסתר.

עוד דבר נפלא שניתן לראות בפרשה, המילים "בני ישראל" מופיעים חמש פעמים. וזה כנגד חמישה חומשי תורה. ומפרש רש"י "להודיע חיבתן, שנכפלו אזכרותיהן במקרא אחד כמנין חמשה חומשי תורה". עד כמה חביבים ישראל לפני ה' יתברך. ועוד משהו שאפשר להגיד, ישראל- ראשי תיבות "יש שישים ריבוא אותיות לתורה". ולכן אומר הרב יאשיהו יוסף פינטו, כל יהודי זה את בספר תורה, ואם את נוגעת באות, הספר תורה נפסל, אותו דבר, יהודי לא יגע ביהודי, כל אחד יכבד את חברו, ישכין שלום בין שני אנשים שרבים, הרי מה זה מריבה? כעס ועצבים על שטות מסויימת, ואדם צריך לחשוב פעמיים לפני שמוציא משהו מפיו, אם יחשוב וירגע ימנע מעצמו מריבה וכעס ועצבים. ומקשים, הרבה פעמים אומרים "שנאת חינום" ולכאורה, אם נסתכל היטב, אדם שונא את חברו על משהו שעשה לו, אז מדוע זה נקרא "שנאת חינום"? הרי זה לא חינום, הוא שונא אותו בגלל משהו, ולא לחינום.. אלא, מפרשים, שאם לאדם היתה מספיק אמונה חזקה, הוא היה יודע שזה לא חברו עשה לו משהו רע, זה הכל מאת ה' יתברך, אין אדם נוקף אצבעו מלמטה, אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה, כך מובא בגמרא במסכת חולין דף ז' עמוד ב'. ואם כך, זה באמת נקרא שנאת חינום, כי אתה שונא אותו לחינום, הרי הכל זה מאת ה' יתברך.

וגם במילה ישראל רמוזים כלל האבות והאמהות : י- יעקב יצחק, , ש – שרה, ר- רבקה רחל, א- אברהם, ל- לאה. ואנו אומרים בברכת הכהנים לברך את עמו ישראל "באהבה" אהבה בגימטריה 13, כמניין האותיות של האבות הקדושים : אברהם (5) יצחק (4) יעקב (4) סך הכל מס' האותיות גם כן 13. וגם שיש אהבה יש אחדות, והמילה "אחד" גם כן גימטריה 13 כמניין אהבה.

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאלי:

פעם אחת, ציווה הבבא סאלי להכין סעודה חגיגית לכבוד ההילולה של רבי מנחם מנדל מוויטעפסק מחבר הספר "פרי הארץ" שהיה מגדולי התלמידים של המגיד ממעזריטש ממשיך דרכו של הבעל שם טוב הקדוש. הבבא סאלי אמר את מי להזמין להילולה. כולם הגיעו בזמן שהבבא סאלי קבע, אך הבבא סאלי לא יצא מחדרו. הוא לא חש בטוב, וכולם המתינו בסבלנות. כאשר התאחרה השעה וכולם ראו שהבבא סאלי לא יכול לקיים את ההילולה כי הוא לא חש בטוב, האנשים התפזרו כל אחד לביתו ולא היתה הילולה. בשעה 2 וחצי לפנות בוקר, התעורר הצדיק ושאל איפה האנשים ולמה לא היתה הילולה. אמרו לו בני ביתו שהכל היה מוכן וערוך להילולה, אך בגלל שלא חש בטוב כולם התפזרו לבתים. ביקש הבבא סאלי לארגן אנשים ולקיים את ההילולה כעת. אנשי ביתו אמרו לו שהדבר בלתי אפשרי 2 וחצי בלילה, כיצד יארגנו מניין אנשים בשעה כזאת? לפתע הם שומעים רכב שנעצר בפתח ביתו של הבבא סאלי, ומהרכב יורדים תשעה אברכים שבאו כדי לזכות לברכת הצדיק. הבבא סאלי שמח והודה לה' וביקש מהם לשבת לסעוד. תוך כדי הסעודה שאלו האורחים מה פשר הסעודה, והבבא סאלי ענה להם שהוא מהצהריים רוצה לעשות הילולה לצדיק, אך לא חש בטוב והיה צריך לנוח. והינה בשעה 2 בלילה, בא לו בחלומו אותו צדיק בעל ההילולה רבי מנחם מנדל, ושאל אותו מדוע לא קיים עבורו את ההילולה? הבבא סאלי ענה לצדיק שהוא רצה אך לא חש בטוב. הצדיק אמר לו לקום מהמיטה ושהוא ירגיש טוב יותר אם יעשה לו את ההילולה. השעה היתה 2 וחצי בלילה, ראיתי שבגלל השעה בלתי אפשרי לארגן מניין, הרמתי את עיניי לשמיים ואמרתי לצדיק "רבי מנחם מנדל אני עשיתי את שלי, עכשיו תשלח אנשים והינה אתם הגעתם." כך סיים הבבא סאלי את הסברו לאורחים. ואז האורחים פתחו את פיהם תוך כדי שהיו המומים למה ששמעו. "היינו בדרך מבאר

שבע לירושלים, ופתאום בשעה הזאת שהתעוררת, כולנו הרגשנו צורך עז להגיע אליך, ביקשנו מהנהג לעבור דרך נתיבות לראות את פני הצדיק, ולבקש ממך הבבא סאלי ברכה. וכך בעצם הגענו אליך.

מתורתו של הרב יורם מיכאל אברג'ל זיע"א

"עבדו את ה' בשמחה בואו לפניו ברננה דעו כי ה' הוא האלקים".
כוונת הפסוק היא, שעל ידי שעובדים את ה' בשמחה וברננה זוכים ששם הוי"ה המורה על מידת הרחמים ממתק את שם "אלקים" המורה על מידת הדין, ובכך נמתקים מעל האדם כל הדינים, וה' מתמלא עליו ברחמים. דרשו גדולי החסידות: "כי בשמחה תצאו" (ישעיה נה, יב), כלומר, על ידי שתהיו בשמחה תצאו מכל הצרות שבעולם, כי יש לשמחה כוח לשבור לרסיסים את כל הגבורות והדינים השורים על האדם וגורמים לו לכל הצרות. הרב הקדוש רבי שמחה בונם מפשיסחא זיע"א היה אומר שהקלים טוב להם בעולם הזה, משום שהם בשמחה תמיד, ואף ששמחתם היא בהוללות ושטויות, בכל זאת הינה מידת השמחה ששורשה מחד מושכת חסדים ושפע עליהם. אבל היראים על ידי שהם בדאגה ועצבות רוב הזמנים, אף שהם בדאגה בעבודת ה', על כל זאת מושכים על עצמם דינים חס ושלום, והם מחוסרי פרנסה לא עלינו. והלימוד מזה להתחזק מאוד להיות בשמחה תמיד, בשמחה של מצווה, ואז יהיה לו פרנסה גם כן.

בפנימיות לבבו של כל אחד ואחד מישראל באשר הוא, ישנו ניצוץ קדוש וטהור שקשור לה' ולא ניתן להפרידו כלל. וגם אם ירבה האדם לחטוא ולפשוע ח"ו, יש בכוח חטאיו הרבים לפגום ולטמא רק את חיצוניות נשמתו בלבד, אך לא את הנקודה הפנימית שבליבו, כי לשם לא מגיע רושם החטא כלל, ולעולם היא שלימה בקדושתה וטהרתה.

בפנימיות ליבו של כל יהודי הוא מאמין בה' יתברך באמונה שלמה, וכל יהודי אוהב את ה' מעומק ליבו, וחפץ לדבוק בו ובתורתו, אלא שיצרו הרע הוא זה שמבלבל ומטעה אותו, ומכניס בליבו רוח שטות ומפתה אותו לעבור על רצון הבורא, אך אין זה רצונו באמת כלל וכלל.

הבעל שם טוב הקדוש

מסופר שפעם אחת ביקש הבעל שם טוב הקדוש להביא לפניו יין כשר ומהודר בכל ההידורים. כמו בכל הנהגותיו של הבעל שם טוב הקדוש, גם בשליחות זו היה לו טעם כמוס. השליחות הוטלה על תלמידו רבי דוד ממיקליוב זצ"ל. נטל רבי דוד על עצמו את התפקיד ונסע לעיר בסרביה לקיים את מצוות רבו. במשך חודשיים השגיח על כל פרט ופרט בייצור היין ובשמירתו, כדי שיהיה ראוי וכשר לעלות על שולחנו של הבעל שם טוב הקדוש. רבי דוד נכח בקניית הענבים, ובעצמו נכח בעת דריכת הענבים, שימורם בכלים, וכל שאר העבודה הכרוכה בהם. על כל אלה השגיח בעינים פקוחות בלי היסח דעת כלל, כאשר את העבודה

עצמה מבצעים יהודים כשרים ויראים. כאשר הסתיימה תסיסת היין, והנוזל הצלול והכשר הועבר לחבית, ליווה רבי דוד את העשייה, כדי לשמור על היין היקר שיהיה כשר למהדרין. מפני האחריות הגדולה שנטל על עצמו, ומפני מורא רבו כמורא שמים, חש רבי דוד בשבועות אלו כמי שהטיל עליו המלך משימה גדולה וחשובה. כאשר הגיע היום להעביר את חבית היין למז'בוז' היה רבי דוד אחוז התרגשות גדולה, הן על חסד ה' שכבר הגיע מעשה היין לסיומו, והן מגודל הזהירות והאחריות להעברת היין בשלום לבעל שם טוב. הימים היו ימי חורף. שלגים וגשמים משבשים את הדרך, רוחות סערה ומזג ההאוויר הקשו על הנסיעה עד כדי סכנה, והדרכים היו מסובכות. רבי דוד עמל והתייגע קשות בשמירת היין גם בדרכים קשות אלה. אך סוף סוף הגיעה העגלה עם חבית היין הכשר למז'בוז' עירו של הבעל שם טוב. רבי דוד היה מאושר על שזכה לקיים את מצוות רבו, ולאחר שבועות ארוכים של קושי רב, זכה להגיע ליעדו בשלום. רבי דוד החל לדמיין בשמחה כיצד הבעל שם טוב הקדוש, יביט בו בשמחה ובהערכה על מילוי המשימה בצורה מושלמת. עד שלפתע אירעה תקלה בדרך... מול העגלה התקרב גנרל גוי רכוב על סוס. הוא חסם את הדרך ולא אפשר לרבי דוד לעבור. "עצור ופתח את החבית לבדיקה. מושל הכפר אינו מתיר להכניס לעיירה שכר ממחוזות אחרים." רבי דוד נתקף בפחד ובהלה ואמר: "בחבית שלי יש יין טהור למורי ורבי הבעל שם טוב, אין לך מה לחשוש, אין ברשותי שכר ולא אבטל את תקנת המושל." הגנרל לא הקשיב לדבריו של רבי דוד וביקש לבדוק בעצמו את תכולת החבית. הוא קפץ מהסוס, פתח את מכסה החבית של רבי דוד, הביט לעבר היין הצלול וטבל את אצבעו לבדיקת הטעם. "נכון", אישר הגנרל, "אכן זהו יין טהור ולא שכר. משוחרר אתה לדרכך."

רבי דוד נכנס לצער גדול, הגנרל הגוי נגע ביין ופסל את כשרותו, והרי הוא יין נסך. כמה חודשים שטרם בהכנת כל פרט ושלב בהכנות היין, בתסיסתו, בהעברתו, בשמירתו והנה כמה מטרים מביתו של הבעל שם טוב נפסל היין. הוא הגיע לבעל שם טוב, לאחר מסע ארוך ומייגע. כשראה את פניו של רבו הוא פרץ בבכי סוער "כבוד הצדיק הקדוש, רבי, כל כך טרחת, חודשים שעמלתי, יגעת והקפדתי בכל שלב ושלב במסירות נפש של ממש, עד אשר נפסל היין ברגע האחרון, כמה רגעים טרם הגיע אליך... מדוע כך קרה לי? על מה ולמה נענשתי?" הוא מירר בבכי וצער רב. הבעל שם טוב הקדוש הרגיע את תלמידו ואמר לו "דע לך, תלמידי היקר, יגעת בכל נפשך, טרחת מעבר לכוחותיך, אך את העיקר שכחת, והוא להתפלל לה' יתברך על הצלחת מעשיך, על שישמור עליך מראשית הדרך ועד סופה". הלא כבר אמר דוד המלך "אם ה' לא ישמור עיר, שוא שקד שומר." השתדלות זה טוב, אך זה לא העיקר, אדם צריך להתפלל בכל אשר יפנה, וה' יהיה בעזרו.

לזיכוי הרבים והפצה, ולהקדשות לעילוי נשמת / לרפואה, ולקבלת חידוש יומי, ניתן לפנות למספר : 0523458725 או במייל : danielbar158@gmail.com

"צריך כל אדם לנצל ביותר את שולחן השבת כדי להחדיר בבני ביתו יראת שמים ומידות טובות וקדושה נפלאה על ידי שישתף אותם בזמירות השבת, וכן שיספר בשולחן השבת סיפורי צדיקים, ויאמר דברי תורה המושכים את הלב" (רבי יורם מיכאל אברג'ל)

שבת שלום ומבורך